

เด็กชายผู้ ระบายสีฟ้า ไม่เป็น

รศ. ดร.ตรีศิลป์ บุญจรรย์
คำนิยาม

รุจรวี นาเอก
เขียน

นันทวัน วาตะ
ภาพปกและภาพประกอบ

เด็กชายผู้ ระบายน้ไฟ ไม่เป็น

รศ. ดร.ตรีศิลป์ บุญขจร
คำนิยม

รุจรวี นาเอก
เขียน

นันทวัน วาตะ
ภาพปกและภาพประกอบ

เด็กชายผู้ระบายสีฟ้าไม่เป็น

จจรวี นานเอก เขียน

รศ. ดร. ศิริศิลป์ บุญขจร กำนิมม

นันทวัน วาตะ ภาพปกและภาพประกอบ

อดิสร ไพรวัฒนานุพันธ์ บรรณาธิการต้นฉบับ

พิมพ์ครั้งที่ 1 มกราคม 2561

ราคา 185 บาท

© ลิขสิทธิ์ 2561: จจรวี นานเอก

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ (ฉบับแก้ไข) พ.ศ. 2568

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของหอสมุดแห่งชาติ

จจรวี นานเอก.

เด็กชายผู้ระบายสีฟ้าไม่เป็น. -- กรุงเทพฯ: นานมีบุ๊คส์, 2561.

144 หน้า.

1. วรณกรรมเยาวชน. I. นันทวัน วาตะ, ผู้วาดภาพประกอบ. II. ชื่อเรื่อง.

895.913

ISBN 978-616-04-3928-7

กรรมการผู้จัดการ คิม จงสถิตย์วัฒนา • ผู้ช่วยกรรมการผู้จัดการ ราตรี ลิ่งสกุลฯ • ผู้จัดการสำนักพิมพ์ สุชาดา งามวัฒน์จินดา • บรรณาธิการบริหาร อาจารย์ สุทธิโรจน์ • บรรณาธิการเล่ม วริษฐา ศรีวัชรุตน์ • หัวหน้าพิสูจน์อักษร ดวงพร วิทยุธรรมรัตน์ • พิสูจน์อักษร ภัทธทิวา บุษณะ • ผู้จัดการกองศิลปกรรม กฤษดา เส่งสงค์ • ผู้ช่วยผู้จัดการกองศิลปกรรม สุนันท์ เพชรราว • ออกแบบปก พิมพ์พิศา กุชรธรรมรัฐ • กวาดพิค สุปรานี อภัยแสน • หัวหน้าประสานงานการผลิต จรัสศรี พรหมเทพ

เพลดที่ รัตนพัทธ์ โทร. 0-2439-6000 พิมพ์ที่ พงษ์วีริณการพิมพ์ โทร. 0-2399-4525-31

จัดพิมพ์และจัดจำหน่ายโดย

 NANMEEBOOKS

บริษัท นานมีบุ๊คส์ จำกัด

เลขที่ 11 ซอยสุขุมวิท 31 (สวัสดี) ถนนสุขุมวิท แขวงคลองเตยเหนือ เขตวัฒนา กรุงเทพฯ 10110

โทร. 0-2670-9800, 0-2662-3000 โทรสาร 0-2662-0919

e-mail: editorial@nanmeebooks.com • www.nanmeebooks.com • www.facebook.com/nanmeebooksfan

กระดาษที่ใช้พิมพ์หนังสือเล่มนี้ช่วยในการถนอมสายตา เนื่องจากกระดาษแสงเพียงเล็กน้อย
และใช้หมึกธรรมชาติจากน้ำมันถั่วเหลือง จึงปลอดภัยต่อมนุษย์และเป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม

หากหนังสือเล่มนี้ผลิตไม่ได้มาตรฐาน สำนักพิมพ์ยินดีรับผิดชอบเปลี่ยนเล่มใหม่ให้ โดยไม่มีเงื่อนไขใดๆ ทั้งสิ้น
โปรดส่งไปเปลี่ยนตามที่อยู่บริษัท หรือติดต่อ Nanmeebooks Call Center โทร. 0-2662-3000 กด 1

คำนิยม

แม้ฟ้าจะไม่เป็นสีฟ้า ก็เชื่อว่าโลกนี้จะมืดมิด

เรื่องความสัมพันธ์ระหว่างเด็กกับผู้ใหญ่ ส่วนใหญ่มักมองกันว่าผู้ใหญ่เท่านั้นที่เป็นฝ่ายแก้ปัญหา แต่ความจริงแล้วแม้เด็กเองจะมีปัญหาและครอบครัวเองก็มีปัญหา เด็กก็คิดและหาวิถีทางที่จะแก้ปัญหาอย่างมุ่งมั่นได้เช่นกัน

เพียงเพื่อให้ได้เห็นรอยยิ้มของพ่อกลับมาอีกครั้ง เมื่อแม่ด่วนจากไป เด็กชายที่ระบวยสีฟ้าไม่เป็นคนนี้ก็มุ่งมั่นและทำทุกวิถีทางเพื่อให้พ่อกลับมายิ้มอีกครั้ง แน่نونว่า ไม่เพียงแต่พ่อของเด็กชายคนนี้เท่านั้นที่กลับมา มีรอยยิ้ม ผู้อ่านก็จะยิ้มเมื่ออ่านจบและเห็นถึงความพยายามของเด็กชายที่พลิกปัญหาของตนเองให้กลายเป็นความสำเร็จด้วยการหนุนช่วยจากครูผู้มีความเข้าใจ

นวนิยายเรื่องนี้สะกิดเตือนเราว่าหากทุกคนมองว่าปัญหาที่เผชิญมีไว้เพื่อให้หาทางแก้ไข เราคงมีความสุขในเส้นทางชีวิตกันมากกว่านี้อ่างแน่นอน

รองศาสตราจารย์ ดร.ตรีศิลป์ บุญขจร

นายกสมาคมภาษาและหนังสือแห่งประเทศไทย ในพระบรมราชูปถัมภ์

คำนำสำนักพิมพ์

ครามเป็นเด็กชายที่ชื่นชอบในการวาดรูป เพราะเคยเห็นแม่วาดมาตั้งแต่ตัวเองยังอายุน้อยกว่านี้

เขาเริ่มเข้าสู่วัยเรียน ได้ริเริ่มวาดรูปอย่างจริงจัง แต่ก่อนเขาจะฝึกฝนให้ไปไกลสักเพียงไหน กลับพบว่าตัวเองตาบอดสี

เป็นเรื่องตลกร้ายที่เขาชอบภาพท้องฟ้า กลับมองไม่เห็นสีฟ้าอย่างที่คนทั่วไปเห็น

สีฟ้าที่เขาเห็นไม่เหมือนใคร ไม่ถูกต้องตามสีที่คนอื่นเห็น ไม่ตรงความเป็นจริง แต่ถึงอย่างนั้น นั่นก็คือสีฟ้าที่เขาเห็น ไม่อาจบอกเป็นอย่างอื่นได้

ครามถูกล้อตั้งแต่ครั้งที่วาดรูประบายสีฟ้าผิดเพี้ยนไป และฝังใจมาตั้งแต่นั้น

เขาไม่กล้าที่จะวาดรูปอีก

เธอเองก็คงมีสิ่งที่ต้องพินิจใส่ใจไหมล่ะ ใช่ หมายถึงเธอนั้นแหละที่กำลังอ่านข้อความอยู่ตอนนี้

ความหวังที่เธออยากให้เป็น ข้อจำกัดกันขวางที่ไม่อาจทำสมดังตั้งใจได้ ไม่ต่างจากครามที่ตั้งใจจะวาดรูป ทั้งที่เห็นสีไม่ปกติ

ไม่เป็นไรหรอกนะเธอ

ลองอ่านเรื่องราวของครามดูสิ แล้วบางทีเธออาจจะได้คำตอบอะไรให้ตัวเองก็ได้นะ

นานมีบุ๊คส์

บทนำ

.....

เปิดเทอมแล้ว

เปิดเทอมวันแรก

เสียงนั้นดังแว่วมาแต่ไกลคลอกับเสียงรongsเท้าตึกตัก เสียงรถยนต์บริน ๆ เสียงกริ่งจักรยานกริ่งกริ่งของผู้ปกครองซึ่งมาส่งลูกหลานถึงประตูรั้วโรงเรียน พวกเขาจอดรถไว้ริมรั้วโรงเรียน ส่วนใหญ่เป็นมอเตอร์ไซด์และจักรยาน ทางเท้าจึงเต็มไปด้วยรถต่างๆ เรียงรายเป็นแถวยาวจนถึงสุดหัวมุมถนน

เด็ก ๆ จะซ้อนท้ายมากับคนขับ คนที่มีพี่น้องก็ซ้อนสาม คนตัวเล็กนั่งกลาง คนตัวใหญ่นั่งหลังคอยประคองไม่ให้น้องตกจากเบาะ พอถึงประตูโรงเรียน พี่คนโตลงก่อน คอยดูแลน้องก้าวเท้าลงจากรถ คนกลางถึงตามลงมา สามคนพี่น้องยกมือไหว้คนส่ง ก่อนที่ทั้งสองคนจะประกบน้องคนเล็กคนละข้างจับมือพากันเดินข้ามถนน

เด็กคนไหนที่โตหน่อยก็เดินมาเอง บ้างเดินมาจากอีกฝั่ง ต้องคอยลุงจรรยาทำสัญญาณมือขอให้รถหยุด เด็ก ๆ จึงข้ามได้ แต่ที่มาจากฝั่งเดียวกับประตูโรงเรียนก็จะเดินเลียบริ้วปูนสีซีดเข้าประตูโรงเรียนไป แต่ต้องคอยหลบจักรยานและมอเตอร์ไซด์ที่เข้ามาส่งและส่งเสร็จแล้วออกไปด้วย

วันแรกของเทอมเต็มไปด้วยความวุ่นวายเล็กๆ อยู่เสมอ ทั้งสามพี่น้องที่กำลังจะข้ามถนน เด็กๆ ที่หลบเลี่ยงรถเข้าออก ลุงจรรยาจรวงมือให้หยุด ผู้ปกครองผลัดเปลี่ยนกันมาถึง ก็มาบอกลูกหลานให้ตั้งใจเรียนหรือจากไปโดยไม่พูดอะไรเลย แล้วก็จะมีคนอื่นๆ เวียนมา เป็นอย่างนี้เสมอ เป็นภาพชินตา

อีกสิบห้าวันที่จะเข้าคาบเช้าของการเปิดเทอมวันแรก

จักรยานสีแดงแล่นมาด้วยความเร็ว

เด็กชายซ้อนท้าย กำชายเสื้อยืดของพ่อ เมื่อล้อข้ามผ่านลูกระนาดบนถนน แรงกระแทกทำให้ยังกำแน่นจนผ้ายับยู่ยี่ เด็กชายหุดคอ ซบแผ่นหลังขึ้นเหวี่ยง พ่อตื่นสายและมีเรื่องอะไรมากมายให้จัดการ พ่อเซ็นจักรยานออกมาพร้อมกับบอกให้เขารีบขึ้นซ้อน เด็กชายก้าวเหยียบที่พักเท้า นั่งให้เข้าที่ แล้วจักรยานก็ทะยานไปข้างหน้าโดยไม่รีรอ

จิ้งหะเท้าถีบของพ่อทำเอาหัวใจเต้นตุ้กตุ้ก เพราะใกล้เวลาเช้าแถวแล้ว เด็กชายพลอยลั่นตัวเกร็ง แต่แล้วก็มาถึง จักรยานจอดตรงประตูโรงเรียน เด็กชายก้าวชาลง เหยียบพื้น สองมือกระชับสายกระเป๋าใบใหม่ พ่อจอดจักรยานริมรั้ว ก่อนถามลูกชาย

"ไม่ลืมอะไรนะคร้าม"

เด็กชายส่ายหน้า สองมือกระชับสายกระเป๋าแน่นกว่าเดิม พ่อย่อตัวลงมา จัดคอสื่อนักเรียนตัวใหม่ให้เข้าที่ เขามองลูกชายคนเดียวในชุดนักเรียนโรงเรียนประถม ซึ่งโตเกินกว่าในความทรงจำของเมื่อวาน กระนั้นเขาก็เอื้อมมือลูบศีรษะลูกแบบที่เคยทำเสมอ

"เป็นพี่ป่อหนึ่งแล้ว ต้องอดทนนะ"

"ครับ"

"ตั้งใจเรียนนะ"

"ครับ"

"มั่นใจแล้วหรือว่าไม่ลืมอะไร" วาริชชะเง้อมองกระเป๋า "ให้แม่เขาดูอีกทีหรือยัง..."

"จะเข้าเรียนแล้วนะครับ"

วาริชหุบปาก มองลูกชายซึ่งเมื่อคืนตื่นเต้นจนนอนไม่หลับ เอาแต่รับเร้าให้เขาเอาชุดนักเรียนมาให้ เพราะอยากสวมไวๆ จนภรรยาของเขาต้องลุกขึ้นมาปรามลูก บอกให้เขาพาครามมาที่เตียง กล่อมให้ลูกชายหลับ ก่อนจะให้เขาพาไปส่งที่ห้อง ลูกชายซึ่งตื่นเช้ากว่าใครๆ ตื่นเต้น กลัวจะไปสายตั้งแต่วันแรกตอนนี้กำลังกำสายกระเป๋า จ้องเขาตาแป๋ว รอสัญญาณเข้าโรงเรียน

วาริชยิ้ม

"ก็ได้ ไปกัน"

วาริชจูงมือลูกชายเดินเข้าโรงเรียน ครามเดินเคียงข้างพ่อด้วย และหยุดเดิน เมื่อพ่อหยุดไล่หาชื่อของลูกชายที่ป้ายประกาศ พ่อขยับปากขมุบขมิบ ลักพิกก็หยุด และหันมาบอกคราม

"ดูนี่สิคราม" พ่อชี้ชวนให้ดู "ครามอยู่ห้องปอหนึ่งทับสามนะ"

เด็กชายตาโต มองตามนิ้วพ่อ พยายามแข่งดูชื่อตัวเอง เขาไม่ลืมหรอก...ครามห้องชื่อตัวเองมาอย่างดี ชื่อเด็กชายคราม...เพียงแค่นั้นที่เด็กประถมน้องใหม่จะอ่านออก

หลังจากนั้นพ่อเดินพาเขาไปส่งยังอาคารเรียน ในวันแรกของการเปิดเทอมวันเดียวเท่านั้นที่พ่อจะพาเขามา หลังจากนั้นเด็กชายจะต้องมาคนเดียว เพราะเขาโตแล้ว แม่บอก เป็นพี่ประถมแล้วจะให้พ่อมาส่งไม่ได้ นี่ยิ่งทำให้หัวใจของครามเต้นตึกตักไม่หยุด

ห้องชั้น ป.1 อยู่ชั้นแรกของอาคาร เมื่อถึงบันไดขึ้นอาคาร พ่อชี้ให้ดูว่าห้องของเขายู่ทางด้านซ้าย เดินไปไม่กี่ไกลก็เห็นป้าย ป.1/3 แขว่นไว้หน้าห้อง

"พ่อมาส่งแค่นี้ะคราม" พ่อบอก ปล่อยมือ "แล้วเย็นนี้จะมารับ"

"ครับ" ครามพยักหน้า พนมมือไหว้ลา วิ่งแจ้นขึ้นอาคารไป

วาริชมองลูกชายวิ่งหายไปในกลุ่มเด็ก เมื่อลูกกลับตา เขาก็เดินกลับ แต่หาได้รู้ว่าครามมองเขาอยู่ มองจนร่างพ่อลับหายไปพร้อมจักรยานสีแดง

เปิดเทอมแรก

เพื่อนใหม่

เมื่อมาถึงห้อง ครูประจำชั้นบอกครามาให้เอากระเป๋าไปเก็บไว้ในห้อง แล้วรีบออกมาเข้าแถว เพราะอีกไม่นานก็จะถึงเวลาเคารพธงชาติ เมื่อเดินเข้าไปในห้อง ครามเลือกวางกระเป๋าไว้ตรงริมหน้าต่าง และรีบออกมาเข้าแถว ครูจัดให้ครามยืนอยู่ต้นแถวเพราะตัวเล็ก เด็กน้อยยืนตัวตรง ไม่กล้ากระดุกกระดิก เปลี่ยนเสียงร้องเพลงชาติตะกุกตะกัก สวดมนต์ตามกระถ้อนกระแท่น และกล่าวคำปฏิญาณตนที่ไม่รู้ความหมายไปด้วยใจหวาดหวั่น

จนเมื่อครูใหญ่ก้าวเท้าออกมาอยู่หน้าไมค์ ซึ่งเห็นได้ลิบ ๆ จากหน้าต่าง ร่างของครูเล็กจิ๋วจนครามพยายามเขย่งมองก็ยังมองเห็นไม่ถนัด จึงต้องขมใจอยากรู้ ยืนเงิบๆ ตามคำสั่งครู *ห้ามพูดกันในแถวนะ* เขาทำตามอย่างเคร่งครัด "นี่"

ใครสักคนเรียก เสียงทำลายกฎของความเงิบ ครามยื่นหน้ามองหาซ้ายที แต่พอหันขวามาก็เห็นเด็กชายคนหนึ่งดวงตากกลมโต จ้องเขาเขม็ง "นี่" เขาเพิ่มระดับเสียง ขึ้นที่คราม "นายนั่นแหละ"

ครามมองเขา เด็กชายตาสีแดงจ้องกลับ ครามส่ายหน้า กระซิบบา ๆ กลับ *ไม่เอา เดี่ยวครูว่า* เสียงกระซิบบาหวือท่ากลม โดนกลบด้วยเสียงตามสายจากหน้าเสาธง

"อะไรนะ" เด็กตาแดงเร่งเสียง "ไม่ได้ยิน"

เสียงเขาดังทะลุเสียงตามสาย ทำเอาคนอื่น ๆ หันมามอง กระทั่งเด็กผู้หญิงแถวหน้า เธออ้าปาก เตรียมจะฟ้องครู ครามหน้าเสีย กัดปากแน่น เขาจะไม่พูด เขาจะไม่พูด...

"ไม่มีปากเธอไง"

เด็กชายตาแดงชักจุน เมื่อเห็นว่าทักไปแล้วอีกฝ่ายทำเป็นเมินเขา เหมือนไม่เห็นกัน เป็นเพียงอากาศ

"ไม่คุยก็ไม่คุย"

บทสนทนาในตอนเช้าจบลงแค่นั้น เพราะครูใหญ่พูดจบแล้ว ครูประจำชั้นจึงบอกให้ทุกคนกลับเข้าห้อง นั่งประจำที่ วิชาแรกกำลังจะเริ่มแล้ว

เปิดเทอมวันแรก

วิชาแรกคือวิชาศิลปะ

ครามนั่งตัวตรง ตั้งใจฟังครูพูด ครูแนะนำตัวกับนักเรียนในชั้น และบอกว่าวันนี้เป็นวันแรกของการเรียน คาบแรกของวันนี้คือวิชาศิลปะ ครูจะแจกกระดาษให้คนละหนึ่งแผ่น ให้วาดอะไรก็ได้ตามที่อยากวาด ครามตื่นเต้น เขาชอบวาดรูปมากที่สุด ครามอดใจรอไม่ไหว ทันทีที่ครูวางกระดาษบนโต๊ะ เขาพนมมือไหว้ขอบคุณ แบบที่พ่อและแม่สอนเสมอ

เด็กชายหยิบกล่องดินสอสีกล่องใหม่เอี่ยมวางไว้บนโต๊ะ ดินสอสีไม้ยี่สิบสี่สีที่รบเร้าให้พ่อซื้อให้ แม่เป็นคนช่วยเลือกให้คราม แม่บอกว่าสมัยยังเด็ก แม่ของแม่ก็เลือกกล่องนี้ให้ เพราะสีสวยและราคาไม่แพงมาก ครามเชื่อแม่ แม่รู้ดีที่สุดในโลกนี้

เมื่อได้กระดาษมา เด็กทุกคนหยิบไม้บรรทัดทาบบนกระดาษ จับดินสอลากเส้นยาวติดไม้บรรทัดจากด้านหนึ่งไปอีกด้าน หมุนแผ่นกระดาษ ตีเส้นให้ครบอีกด้าน ก่อนหยิบยางลบลบเส้นส่วนที่ตัดกัน บัดเศษยางลบออก กลายเป็นกรอบรูปในกระดาษสีขาว

ครามนั่งนึก จะวาดอะไรดีนะ

เด็กชายเฝ้าการใช้ความคิด ouse แล้ว ท้องฟ้า! วันไหนที่แม่แข็งแรง แม่จะขอให้พ่อพาออกมาข้างนอก ดูท้องฟ้าในวันนั้น บางครั้งแม่ก็ตบข้างเบาๆ เรียกครามมาดูด้วยกัน ทั้งสองดูท้องฟ้าด้วยกันอยู่นาน บางครั้งพ่อก็ตามออกมานั่งดูด้วย

เขาตัดสินใจจับดินสอลากเส้นโค้งยาว

เส้นโค้งต่อกันเป็นก้อนเมฆ

ครามมองออกไปนอกหน้าต่าง มองดูว่าท้องฟ้าวันนี้เป็นอย่างไร แล้วก็หันกลับมาวาด วาด วาดโดยไม่หยุด มีบ้างที่สลับหยิบยางลบมาลบส่วนที่เกินออก ใช้เวลาอยู่นานก็วาดเสร็จ คราวนี้ละ ถึงเวลาลงสีแล้ว ครามเปิดกล่องอย่างระมัดระวัง กลัวฝากล่องกระดาษจะยับ

"ฉันทอยืมสีของเธอได้ไหม"

ยังไม่ทันที่เด็กชายจะได้หยิบสี เด็กผู้หญิงที่นั่งข้างกันก็เอ่ยปากขอ บนโต๊ะเธอมีกล่องสีไม้กล่องเล็กๆ ครามนับแล้วมีแค่หกสี และเมื่อมองภาพของเด็กผู้หญิงแล้ว เป็นภาพทุ่งดอกไม้ สีหกสีไม่พอเลยสำหรับทุ่งดอกไม้กว้างๆ

"ได้สิ" ครามถาม "เอาสีอะไรล่ะ"

"ฉันขอยืมสีฟ้าหน่อย"

เด็กชายมองกล่องสีไม้ของตัวเอง เอานิ้วไล่ไปตามแต่ละแท่ง ไม้ง่ายเลยสำหรับการหาสีฟ้าในกล่องสีไม้ยี่สิบสี่สี แต่ครามก็เจอ ยื่นให้เพื่อน

"นี่ไม่ใช่สีฟ้าสักหน่อย" เธอชี้ไปที่อีกสี "แท่งนี้ๆ"

ครามกะพริบตา แต่เมื่อเห็นเธอยืนยัน เด็กชายไม่ยอมขัดใจ เลยหยิบสีที่เลือกให้ เด็กหญิงรับไว้ เธอยิ้มกว้างจนเห็นฟันให้คราม

"ขอบคุณนะ"

แล้วเธอก็ก้มหน้าระบายสี ไม่สนใจเขา ครามไม่เข้าใจเด็กผู้หญิงเท่าไร แต่ไม่ยอมเสียเวลาคิดอีก จึงก้มหน้าระบายสีเหมือนกัน ทั้งที่จริงเด็กชายก็สงสัยว่า ทำไมนะ ทำไมพูดว่าไม่ใช่สีฟ้า แปลกจัง ครามเหลือบตามองอีกครั้ง เธอระบายสีอะไรกันแน่นะ

ในเมื่อเขากำลังระบายสีฟ้าอยู่

ใกล้เสร็จแล้ว ใกล้เสร็จแล้ว

หัวใจครามเต้นตึกตักอีกครั้ง ภาพท้องฟ้าของเขากำลังจะสมบูรณ์ ยิ่งสีขาบบนกระดาษหายไปเท่าไร รอยยิ้มครามก็ยิ่งกว้างขึ้น หัวใจพองฟู เด็กผู้หญิงที่นั่งข้างกันเดินเอาภาพไปวางไว้บนโต๊ะครูที่ว่างเปล่าอยู่ เพราะครูออกไปข้างนอก ด้านข้างเขาเกิดช่องว่าง เด็กชายตาแดงจึงชะเง้องหน้าเข้ามาดูภาพของครามได้

"นายวาดอะไรนะ"

ครามเงยหน้าตอบ "ก็ท้องฟ้าไง"

"โกหก นี่ไม่ใช่ท้องฟ้าสักหน่อย" เด็กชายตาแดงดึงภาพบนโต๊ะออกมาดูโดยไม่ขอ ยิ่งดูรอยยิ้มยิ่งกว้าง เด็กชายตาแดงชูกระดาษขึ้นสูง โบกไปมา "เฮ้ยๆ"

ใครอยากเห็นของแปลกมาทางนี้"

เด็กคนอื่นๆ ละสายตาจากงาน พวกเขาวิ่งรีบวิ่งมาดู คนรายล้อมดูของแปลกหนาแน่น จนเจ้าของภาพอย่างครามฟ้าเข้าไปไม่ถึง ครามพยายามร้อง *เอาคืนมานะ เอาคืนมา* แต่ต้องกลืนหาย เพราะเมื่อคนอื่นๆ ดูภาพ พวกเขาหันมามองที่ครามแล้วหัวเราะคิกคัก ยิ่งหัวเราะดังขึ้น เมื่อเด็กชายตาแดงอธิบาย

"นี่ท้องฟ้าจริงๆ เหรอ"

"เหมือนน้ำเน่าเลย" อีกคนรีบเสริม "อ้อ"

"พิลึกจัง" เด็กผู้ชายคนหนึ่งถาม "สีแปลกๆ ประหลาด"

เด็กชายตาแดงหัวเราะชอบใจกับชื่อใหม่ที่ผู้คนพูดเมื่อ

"ตัวประหลาด"

หลายคนเห็นเป็นเรื่องสนุกก็เรียกตาม **ตัวประหลาดๆ** หัวเราะเอิ๊กอ๊าก สนุกสนาน ครามน้ำตาเริ่ม วิ่งฝ่ำจะแย่งภาพ แต่เด็กชายตาแดงหลบได้ทัน แล้ววิ่งหนีไปอีกทาง ครูประจำชั้นก้าวเท้าเข้ามาพอดี ยังไม่ทันออกปากดู เด็กชายตาแดงก็ถึงตัวครู ยืนรูปให้ดู

"ครูๆ คุณสี ครูว่ารู้อะไร" น้ำเสียงของเด็กชายร่าเริง "ทายสิครับครู"

"รู้อะไรนะ" ครูรับมา ชมวดคิ้ว เฟ่งดู

"ครู ท้องฟ้าไง ท้องฟ้า" เด็กชายหัวเราะเสียงดัง "ดูไม่ออกหรือครับครู"

"อย่ามามี้อครูเล่นนะ"

ครูดูเด็กชาย ครามซึ่งตามติดมายืนตัวแข็งอยู่นอก ท่ามกลางเสียงกระซิบกระซาบของคนในชั้น *ดูสิ ดู ดูว่าครูจะตอบถูกไหม* แล้วก็แอบหัวเราะซึ่มาที่เขาผู้ซึ่งเป็นเรื่องตลกขบขันของวัน

"ท้องฟ้าอะไรของเธอกัน อย่ามาโกหก"

คำตอบนั้นชัดเจนเหลือเกิน

ครามกำหมัดแน่น น้ำตาหยดแล้วหยดเล้าค่อยๆ ไหลลงมา เขาเปล่งเสียงร้องดังลั่น

เช้าวันเปิดเทอมวันแรกมักยุ่งวุ่นวายเสมอ แต่เช้าแรกของเทอมนั้นวุ่นวายกว่าปกติ มีเรื่องหนึ่งเกิดขึ้น เรื่องที่ทำให้โลกของใครหลายคนต้องเปลี่ยนไป

วาริชบอกลูกชายให้รอ ตอนเย็นจะมารับ แต่วันนั้นเขาต้องบ่นจรรย์านสีแดง
คันเดิมเพื่อมารับลูกชายตั้งแต่เที่ยงวัน

เมื่อกลับถึงบ้าน วาริชตรวจดูของในกระเป๋าด้วยความเป็นห่วง เขาพบว่า
ทุกอย่างเรียบร้อยดี เว้นแต่เพียงกล่องสีไม้ยี่สิบสี่สีใหม่เอี่ยม เขาพบความ
ผิดปกติอย่างหนึ่ง ที่แรกคิดว่าตัวเองดูผิด แต่เมื่อลองนับดูก็พบว่าในกล่อง
กระดาษเหลือเพียงยี่สิบสามสีเท่านั้น และสีที่หายไปคือ...

สีฟ้า

ศรีออย่าบ

คราม

.....

เปิดเทอมแล้ว

เปิดเทอมวันแรก

เสียงนั้นยังคงดังแว่วผ่านมาสลับกับเสียงรอกเท้าตึกตัก เสียงรถยนต์
บรีน ๆ เสียงกริ่งจักรยานกริ่งกริ่งของผู้ปกครองซึ่งมาส่งลูกหลานถึงประตูรั้ว
โรงเรียน พวกเขาจอดรถไว้ริมรั้วโรงเรียนเหมือนเดิม และยังคงเป็นมอเตอร์ไซค์
และจักรยานที่เต็มทางเท้า รถต่างๆ เรียงรายเป็นแถวยาวจนถึงสุดหัวมุมถนน

เด็กๆ ที่ซอันท่ายกันมา จากสามบัดนี้เหลือแค่สอง เบาะด้านหลัง
มอเตอร์ไซค์จึงมีเนื้อที่ว่างมากขึ้นให้สองพี่น้องนั่งสบาย เมื่อพี่คนโตเพิ่งขึ้นชั้น
มัธยมเทอมนี้ จึงเหลือแค่พี่คนรองจูงมือน้องคนเล็ก พวกเขานั่งข้ามถนนสายเดิม
ซึ่งเคยข้ามด้วยกันสามคน

เปิดเทอมวันแรกยังคงเป็นเรื่องวุ่นวาย พี่น้องพากันข้ามถนน ลุงจรรยา
คนเดิมทำสัญญาณมือให้รถหยุด รถผลัดกันหมุนเวียนมาจอด ผู้ปกครองก้ม
บอกลูกหลานให้ตั้งใจเรียน ภาพเดิมชินตาเวียนซ้ำกลับมาอีกครั้ง

แต่คราวนี้ไม่มีจักรยานสีแดง

มีแค่คราม

เขาโตพอที่จะมาโรงเรียนเองแล้ว ตื่นเช้ากว่าเดิมอีกสักหน่อยเพื่อเดินจากบ้านมาโรงเรียน เขาเริ่มเดินมาโรงเรียนตอนอยู่ ป.2 เพราะแม่อาการทรุดหนัก พ่อต้องเฝ้าอยู่ข้างเตียงตลอดเวลา ครามเคยคิดว่าระยะทางมาโรงเรียนนั้นไกลเหลือเกิน แต่เมื่อลองเดินมาเอง ถนนสายนี้กลับสั้นลง ใช้เวลาเพียงสิบห้านาทีก็ถึง และมาทันเวลาเข้าเรียน

เมื่อสวัสดีครูเป็นประจำวันแล้ว ครามเดินไปยังป้ายประกาศซึ่งยังตั้งอยู่ที่เดิมเหมือนเมื่อสามปีก่อน ครามไล่สายตาครุยชื่อบนกระดาน เขาไม่ใช่เด็กชายที่อ่านออกแค่ชื่อของตัวเองอีกแล้ว เขาอ่านออกมากกว่านั้น มากกว่าแค่เด็กชายคราม ชื่อถัดมา...

เด็กชายอัคคี

เจ้าของดวงตาเกรี้ยวกราดคู่นั้นที่จ้องมองครามมาตั้งแต่ตอนเช้าแถวครั้งแรก ครามเคยหวังว่าสักวันหนึ่งเขาก็กับอัคคีจะไม่ได้อยู่ห้องเดียวกัน ไม่ต้องพบหน้ากัน และไม่ต้องรู้จักกันอีก ทั้งที่รู้ว่าโรงเรียนไม่มีระบบย้ายห้อง แต่ทุกครั้งที่ขึ้นปีการศึกษาใหม่ครามก็ยังหวัง แค่หวังว่าเขาหรืออัคคี ใครสักคนจะย้ายไปอยู่ห้องอื่น

แต่ความจริงก็ยังคงเป็นความจริง เมื่อขึ้นบันไดมาถึงชั้นสาม ชั้นบนสุดของอาคารเรียน ครามเดินเข้าห้อง ป.4/3 อัคคีก็นั่งอยู่ที่โต๊ะเรียนตัวท้ายสุดของห้อง ล้อมรอบไปด้วยเพื่อนฝูง อัคคีเป็นคนที่ทุกคนอยากคบหา ไม่ใช่เพราะเรียนเก่ง แต่อัคคีเป็นเด็กกล้า ไม่กลัวใคร เปี่ยมไปด้วยพลัง เมื่ออัคคีเห็นครามเดินเข้ามา หัวใจก็ยี้มร่า ตะโกนเสียงดัง

"โง่ เด็กเอ๋อ"

อัคคีทัก ครามไม่หันไปมอง

"พูดตอบหน่อยดิ"

ครามเงิบตอบ

"เอ๋อแล้วยังเป็นโง่อีก"

แล้วเสียงหัวเราะก็ระเบิดดังจากกลุ่มของอัคคี ครามเดินไปยังที่ประจำโต๊ะตัวริมสุดข้างหน้าต่าง วางกระเป๋าลงบนเก้าอี้ ก่อนที่จะตัวลงนั่ง มองนาฬิกา...

อีกตั้ง 30 นาทีก็จะเข้าแถว เขาพับหน้าลงกับแขน แกล้งทำเป็นหลับ ป้องกันตัว ภวานาอยู่ในใจ

อยากให้เวลาเดินเร็วกว่านี้

เปิดเทอมวันแรก

เวลาเดินช้ายิ่งกว่าหอยทาก

หลังจากเข้าแถว ครามนั่งที่ของตัวเอง เหม่อมองออกไปนอกหน้าต่าง ไม่ได้สังเกตเห็นความวุ่นวายในห้อง เปิดเทอมใหม่ก็แบบนี้ ปิดเทอมใหญ่สามเดือน มีเรื่องให้คุยมากมาย เธอไปเที่ยวที่ไหนมา ฉันทไปทะเลมา หรือชาวซุบซิบของเด็กผู้หญิงอย่าง เธอรู้ไหมว่าจะมีครูคนใหม่มา ใครเธอ ยังไม่เห็นเหมือนกัน ครูจะสอนวิชาอะไรนะ แต่สำหรับครามแล้ว สิ่งที่เขาได้ยินมีแต่เสียงนกกระจิบ ซึ่งเกาะบนสายไฟร้องจิบๆ โลกของครามมีเสียงอยู่แค่นั้นเอง

จนกระทั่งเสียงฝีเท้าตึกๆ ก้าวเข้ามาในห้อง เสียงทั้งหมดทั้งมวลก็เงียบลงทันที นักเรียนทุกคนกลับนั่งเข้าที่ เรียบร้อยเหมือนความวุ่นวายเมื่อครูไม่เคยเกิดขึ้น เมื่อทุกอย่างเงียบ ครามถึงหันกลับมาในโลกที่เธออยากจะหนีไปให้ไกล

ครูประจำชั้นคนใหม่เป็นครูมีอายุแล้ว ผมสีดอกเลาเกล้าเป็นมวย ดึงเปรี้ยะ ยิ่งดวงตามองมาที่นักเรียนไม่กะพริบคล้ายนกเหยี่ยว ทุกคนในชั้นเรียนยังไม่กล้าขยับตัว บางคนกลั้นหายใจ กลัวว่าลมหายใจเฮือกเดียวจะทำให้ครูหันมาดู ต่อเมื่อครูปรึปากพูด จึงจะกล้าปล่อยลมดังเฮือก

"สวัสดีนักเรียนทุกคน" เธอแนะนำตัว "ครูชื่อครูแก้ว เป็นครูประจำชั้นของพวกเธอตลอดปีการศึกษานี้ ตอนนี้พวกเธออยู่ปอสี่ ไม่ใช่เด็ก ๆ กันแล้ว ต้องรับผิดชอบตัวเองให้มาก โดยเฉพาะเรื่องเรียน ยิ่งต้องตั้งใจมากขึ้น ต้องเป็นแบบอย่างให้ห้องๆ ปอสี่ รู้ไหม"

ทั้งห้องเงียบกริบ ไม่กล้ากระดุกกระดิก ยิ่งดวงตาคู่นั้นกวาดมองไปรอบห้องยิ่งไม่มีใครกล้าเลย แม้กระทั่งอัคคีที่ใจกล้าที่สุดในหมู่นักเรียนก็ขยับนิ่งๆ อยู่หลังห้อง

"ปีนี้ห้องปอสี่กับสามจะมีครูประจำชั้นสองคน" ครูแก้วพูด

เด็กชายผู้หลงใหลการวาดรูป
รักเส้นสายและสีส้มเหมือนแม่ของเขา
แต่ดวงตาเขาไม่อาจเห็นบางสี
และนั่นเป็นอุปสรรคที่ต้องเผชิญ

เป็นไปได้ไหมที่
คนตาบอดสีอย่างเขาจะวาดรูป
แม้ดวงตาเขาไม่อาจเห็นบางสี
แต่เขาก็ยังมองเห็นหลายสิ่ง
และอาจมีบางสิ่ง
ที่มีเพียงเขาที่เห็นก็เป็นได้

 NANMEEBOOKS www.nanmeebooks.com

หมวดนวนิยายสำหรับเด็กเยาวชน

ราคา 185 บาท

ISBN 978-616-04-3928-7

9 786160 439287